

St. Olavs bro øverst i Verdalen.

Det er sagt at det ikke finnes en vakrere fjellovergang på riksgrensen enn den gamle Jämtlandsvei fra Sul til Skalstugan. Iallfall finnes det knapt noe veistykke som er så mettet av saga som dette. Det tusen år gamle marked på Levanger, med opptil etpar tusen svensker på besøk. Stiklestadsløtten i nord, i sentrum av vår historie. Verdalsraset i 1893, redselsnatten da 63 gårder og 112 mennesker forsvant i leirsuppe. Garnesmordet, det bestialske rovmord i 1802, da en svensk skredder og en norsk student drepte alle på gården unntatt et lite barn i vuggen, og en gutt som fikk gjemt seg bak murpipen. Morderne ble jaget av en av de dreptes kjæreste inn over grensefjellene, pågrepet langt inne på svensk side og ført til Trondhjem, dømt og henrettet på Ilevolden.

Nu drønner trailere på asfalten, og elektriske tog gnistrer over fjellet. Men vi kan ennå skimte toget av veifarende førbønder, handelskarer, stimenn, røvere, pilegrimer, konger med hærmenn på hærferd og på flukt, høvdinger, skalder og tiggere. Og «vår krigs» flyktningsruter.

Det må forundre en at alt dette dramatiske stoff ligger så godt som unyttet. Det er jo bare brukt i den smale sektor som «Spelet om heilag Olav» omfatter.

På hjemlige trakter

LOUISE BLOM HOEN

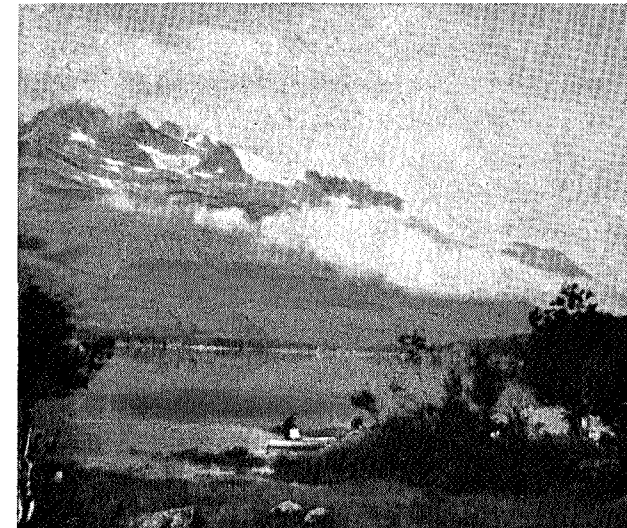
Kjære Mor!

Du kan tro vi var glade for at loddet falt på Trollheimen da vi planla fotturen vår, for det ble en herlig ferie jeg aldri vil glemme! Tenk at jeg er vokset opp i Trondhjem uten å kjenne Trollheimen! (Det må skyldes at lommepengene var små og ingen feriejobber for ungdommer var å oppdrive i min ungdom. Sykeltur med sovepose og brød og margarin, inntatt ved vegkanten, falt rimeligere enn fottur).

Men «bedre sent enn aldri». Det er noe som heter at «den venter ikke for lenge som venter på noe godt.»

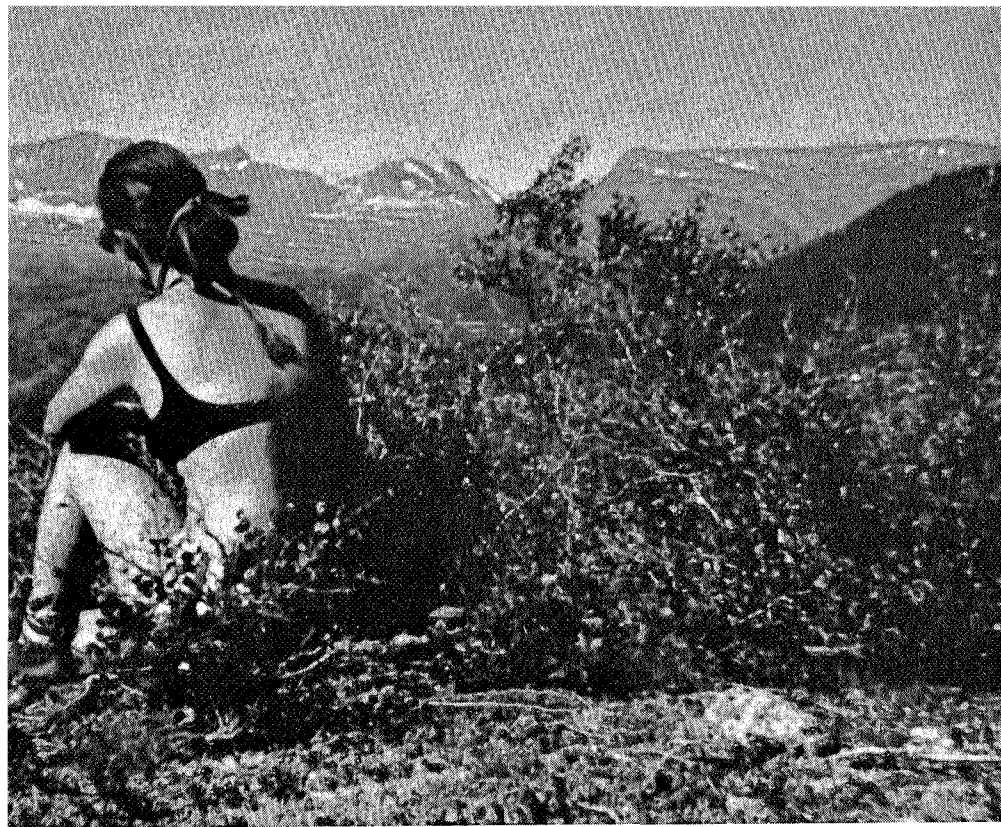
Vi hadde mye stygt vær og tåke, så noen av de flotteste turene ga lite utbytte i form av utsikt, men til gjengjeld nøt vi detaljene langs de godt oppmerkede stiene: en rik fjellflora, rare og pene stener, forvridde gamle tørrfuruer, kronglebjerker og mange slags

Fra Innerdalen, en fin Olsokedag.

dyr (ryper, størfugl, røyskatt, huggorm og masser av småfugler). Marsjene falt delvis ganske drøye for en halvgammel bondekone, men det gjorde godt å få bruke kroppen til gangs.

Det var usedvanlig blid og

Soling på utsiktssknaus mellom Kåsa og Vassendseter ved Gjevilvannet.

frodig natur i dalene, men ganske goldt og barskt oppå toppene. Hyttene var kjempekoselige og pene, utenpå som inni, med gamle hvitskurte eller dekorerte møbler, smakfulle åklær og løpere, friske fjellblomster på bordene og sprakende bål på peisen om kvelden. Ro og fred og ingen radio, TV eller jukeboks. Hyggelig betjening, enkelt, men fornuftig utstyr til å vaske seg og tørke tøy. Veltillaget og nok mat. Måtte generasjoner som kommer finne det likedan, og slippe bilveier og moderne hoteller i glass og betong!

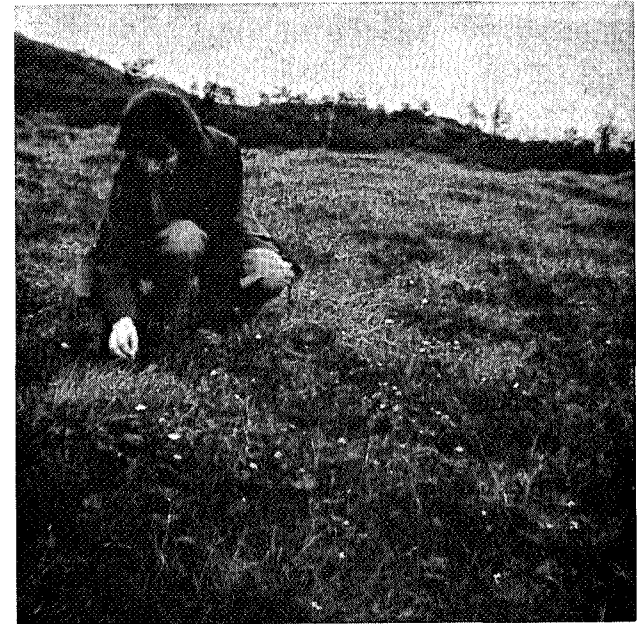
Et par halve dager var det sol så vi nøt tilværelsen i luftig antrekk langs trivelige seterdaler med blåbær og molter og masser av sauer og en og annen idyllisk, nedlagt seter. Det er forresten trist å tenke på at setrene om få år vil falle helt sammen fordi ingen har bruk for dem og holder dem istand. En forfallen seter måtte være

en fin oppgave for en speidertropp, idrettsforening, eller lignende, å sette istand mot bruksrett, tenkte Margit og jeg.

Innerdalen var et eventyr, så der spanderte vi en hviledag, som vi brukte til å forsøke å bestige Innerdalstårnet.

Motet sviktet i midlertid 1 time fra toppen, så det er nok ikke gått noen fjellklatrer tapt i meg, nei. På Renndølsetra

(privat) fant vi ekte, gammelt setermiljø, deilig hjemmelaget mat og, fordi det var Olsokaften: bål, gitar og sang på vollen, og sjokolade med kringle og vafler i peisestua etterpå.

Avstikker på moltemyr.

De siste 8 km frem til Kåsa i Storlidalen måtte vi traske langs en kjedelig anleggsvei, og den kvelden var vi fryktelig slitne. Kåsa leier TT av Baardsgården, som vi har hørt om i Berit Brønnes fortryllende «barnetimer for de minste», vet du. Prikken over I'en ble siste dagstur i strålende sol, med avstikkere på moltemyrer, soling på en utsiktssknaust og en koselig tur på gammel setervei langs Gjevilvannet. Det er vanskelig å si hva som smakte best, dusjen eller rømmegrøten og spekematene på Gjevilvasshytta.

Det eneste sørgelige var å se Gjevilvannet forsvinne bak oss da vi satte «værklubar'n» hjemover, for det er ingen tvil: *Trollheimen har bergtatt oss!*

Din Louise.